

Александар
ВУЧЕВСКИ

ДВА ЧЕКОРА НАПРЕД ТРИ НАЗАД

Точно ова време лани, во овој неделник напишав текст со кој ја сумирав 2007 година. Во тие неколку стотини зборови ги изнесов своите видувања за сè она што тогаш ни се случуваше. Оваа година повторно го правам истото. Затоа ја побарав ланската колумна во архивата и ја препрочитав. Од оваа временска дистанца ми се чини дека речиси ништо не е променето во нашето секојдневие. Најголемиот дел од моите очекувања за годинава која одминува не се остварија. Мојам да заклучам дека 2008 година беше година на тапкање во место. За дел од ова можеби се виновни некои надворешни фактори, но за поголемиот дел од нашите неуспеси сами сме си виновни. Да одиме по ред.

Најважен настан минатата година за Република Македонија беше априлскиот Самит на НАТО во Букурешт. Целата македонска јавност имаше големи очекувања и надежи, бидејќи по сите исполнети услови и обврски ние го заслуживме своето место во Алијансата. Но, како што знаеме, поканата изостана. До последен момент се надевав дека разумот ќе надвлее и дека Грција ќе се откаже од инаетот. Сепак, тоа не се случи. Прекршувањето на Времената спогодба беше очигледно, а не ни помогна ниту огромната поддршка која ја имавме од САД. Останатите НАТО сојузници беа солидарни со Грција и не им застапаа на патот на очигледната неправда, која ни беше направена во Букурешт. Република Македонија стана заложник на таа солидарност, а заложник се и безбедноста и стабилноста на целиот регион. Нешто слично ни се повторува деновиве со визната либерализација. Имено, францускиот министер за надворешни работи речиси изјави дека за да се затвори ова прашање прво треба да го решиме спорот со Грција. И повторно ни се повторува "букурешкиот синдром": покрај одлично завршената домашна работа сè уште е неизвесно дали Македонија ќе го добие тоа што го заслужи.

Сите овие состојби се последица на надворешниот фактор. Но, ништо подобро не беше ниту на домашен план. Ударите од надвор Македонија ги дочека целосно разединета и без единствен став. Во овие тешки моменти за државата, исполнети со притисоци и со уцени, главните политички фактори повеќе време

трошат на меѓусебно оцрнување отколку на градењето цврста државна стратегија.

Доколку за 2007 година напишав дека претседателот и Владата меѓу себе се однесуваа како скарани сваќи, годинава тие се однесуваа како крвни непријатели. Таа нетрпеливост се почувствува и во последните случувања околу преговорите со Грција. Токму за ова важно прашање тие не успеаја да изградат за-

партии. Воден од досегашното искуство уште од сега можам да заклучам дека тоа ќе бидат месеци исполнети со многу вербални препукувања и меѓупартиска омраза. Со други зборови, тоа ќе биде време кое Република Македонија ќе го изгуби, односно ќе тапка во место. Токму овие избори мора да бидат спроведени без никакви проблеми за државата да го "обели образот" по јунското гласање, кое помина катастрофално и чии

**НЕ ВЕРУВАМ ДЕКА 2009 ГОДИНА ЌЕ БИДЕ
МНОГУ ПОДОБРА ЗА МАКЕДОНИЈА ОД ОВАА
КОЈА ИЗМИНУВА, НО СЕ НАДЕВАМ ДЕКА БАРЕМ
НЕМА ДА ГИ ПОВТОРУВАМЕ ИСТИТЕ ГРЕШКИ.**

еднички став, а врв на сè беше смената на преговарачот Димитров. Од ова губиме сите, бидејќи другата страна знае како да ја искористи нашата разединетост и некоординираност и да ја употреби како аргумент во своја полза. Со својот несериозен и аматерски пристап претседателот и Владата ги претвориле преговорите во фарса.

Очекувам оваа разединетост и поделба уште повеќе да се зголеми ако знаеме дека во годината која доаѓа не очекуваат претседателски и локални избори. Така, на неколку месеци државните приоритети ќе бидат заборавени за сметка на кампањите, кои ќе ги водат политичките

последници се опаска која го забавува нашето евроинтегрирање.

Годината која доаѓа ќе биде година во која Македонија ќе биде соочена со многу предизвици. Ќе мора да се донесат тешки одлуки од кои ќе зависи нашата иднина. Токму затоа повеќе од било кога до сега потребно е обединување на сите политички фактори. Но, во година во која не очекуваат избори ова е тешко остварливо. Минатиот декември колумната ја завршив со многу оптимизам и верба. Но, моите надежи не се остварија. Затоа и немам големи очекувања за 2009 година. Се надевам само дека нема да ги повторуваме истите грешки од минатото.